

Příběhy pamětníků Středočeského kraje

Dobývali se ke mně ruští vojáci. Zachránil mě učitel, vzpomíná stoletá pamětnice

Třikrát za měsíc v rámci projektu Příběhy pamětníků Středočeského kraje přinášíme vyprávění našich babiček a dědečků. Tentokrát z Domova seniorů Luxor. Projekt vznikl za podpory Středočeského kraje.

MIROSLAV JILEMNICKÝ

Miloslava Lejnarová oslavila poslední dubnový den rovnou stovku. Tedy abychom si to lépe představili: skutečně se narodila 30. dubna 1922. Žije v poděbradském domově pro seniory Luxor a kromě toho, že se už hůře pohybuje, si na nic nestěžuje. Ačkoliv sama říká, že prožila obyčejný život, určité milníky z něj přeci jen v paměti vyskakují.

Narodila se v Rašovicích, do školy chodila v sousedních Chlebích, později dojížděla do Nymburka. Jako mladá slečna zažila začátek druhé světové války. „Ale u nás na vsi se objevovalo jen pár vojáků. Většina jich mířila spíše do měst,“ vybavuje si obsazení země německými vojsky, které z jejího pohledu k nim na ves žádné drama nepřineslo.

Mnohem více si vybavuje potíže svých rodičů. „Maminku jsme měli nemocnou, měla silnou srdeční vadu. Tatínek byl zedníkem a při regulaci Mrliny dostal tři silné zápaly plic. Po nich mu dávali každé dvě hodiny horké zábaly

MILOSLAVA LEJNAROVÁ, která žije v poděbradském domově pro seniory Luxor, na jaře oslavila 100 let. Foto: Deník/Miroslav Jilemnický

a uvařili mu plíce. Dneska by to vyléčili jinak a rychle. Maminka umřela, když jí bylo 50, tatínek zemřel v 59 letech,“ vzpomíná paní Lejnarová na smutné osudy rodičů. V té době bylo nejmladšímu bratrovi 11 let, dva další bratři byli starší.

Když skončila školní docházka, šla rovnou pracovat

do poděbradských Mlékáren. „Nebyly peníze, musela jsem nastoupit do práce. V Mlékárnách jsem plnila bandasky mlékem,“ vybavuje si své první zaměstnání.

V sousedství v Rašovicích žil kovář Lejnar, který měl synovce ve Velkém Oseku, jenž do Rašovic ke strýci jezdil. Láska byla na světě, svatba se

uskutečnila ve válečném roce 1943 a paní Miloslava se za svým mužem odstěhovala do zmíněného Velkého Oseka. Udělala si kurz na prodavačku a až do důchodu prodávala oděvy.

Manžel, se kterým měli dva syny, v 69 letech zemřel. Jeden ze synů se vyučil zámečnickem, druhý pracoval na dráze. „Oba už jsou v důchodu a jezdí za mnou,“ usmívá se stoletá stařenka. Potomstvo má poměrně početné. „Mám tři vnučky, sedm pravnoučat a čtyři praprawnoučata,“ má seniorka stále přehled o rodině.

Výraznou vzpomínku má na konec války. „V té době jsme bydleli u pana učitele Klímy, já měla malého syna. Stáli jsme u silnice, když Rusové přijížděli. No nějakí hajzlíci, ti ruští vojáci, mě tam viděli a v noci přišli a bouchali u nás na dveře. Manžel byl na dráze ve službě. Otevřel pan Klíma a oni, že tam má ubytovanou nějakou mladou holku a chtějí dovnitř. Pan učitel mě ale zapřel. Řekl, že tam nikdo takový nebydlí, a tím mě zachránil,“ vybavuje si nepříjemnou chvíli a potvrzuje tak vzpomínky dalších dívek a žen, že ruští osvoboditelé se ne vždycky chovali jako džentlmeni.

V současné době je v Luxoru spokojená. „Starají se tu o mě, čtu si a luštím křížovky, abych trochu udržovala mozek v chodu,“ říká spokojeně stoletá žena.

Domov pro seniory Luxor Středočeský kraj

Budova Luxoru se nachází v centru města Poděbrad v blízkosti lázeňského parku. Tvoří ji šest podlaží, uvnitř jezdí výtah. Kapacit domova pro seniory je 70 klientů (36 pokojů). Forma poskytované služby je pobytová a celoroční.